

[Hauch.]

og som gav det Resultat, der berettiger den høje Regering til at sidde paa den Plads, den indtager, var ikke ført paa Militærspørgsmaalet, ikke en Gang først og fremmest paa Militærspørgsmaalet, men den var ført paa Spørgsmaal af almen økonomisk Karakter. Spørgsmaalet om Virkningen af den Nedreguleringspolitik, Venstreministeriet havde fundet det rigtigt at føre, spillede en langt større, den egentlig afgørende Rolle, og den højtærede Udenrigsminister maa være klar over, at sidste Valg gav ikke — og Ministeriet staar sig ikke ved at give det Udseende af, at det var Tilfældet — ren og klar Besked med Hensyn til den Sag, det her drejer sig om.

Der er sagt, at i Indledningen til det Afrustningsforslag, som ligger paa Landstingets Bord, staar i Virkeligheden Hovedindholdet af den højtærede Statsministers Tale i Genève. Ja, det skal jeg slet ikke benægte. Men det, der er det besværlige i denne Forbindelse, det er ikke den højtærede Statsministers Tale, og det er ikke Indledningen til det foreliggende Forsvarsforslag, men det er de Realiteter, som Forslaget rummer, og som staar ilde til den højtærede Statsministers Udtalelser i Genève. Derfor er det, vi siger til den høje Regering: Skal vi have et Forlig i denne Sag — og det kunde være i høj Grad ønskeligt for Landets Fremtids Skyld —, maa man sørge for, at Indholdet af Forslaget kommer til at svare til Indledningen og Statsministerens Ord i Genève. Dersom man vil det, bliver vi nok enige om Forslagets Realiteter.

Ellinger: Selvfølgelig kommer der en Mængde Materiale til Udenrigsministeriet, som ikke kan offentliggøres, men jeg har heller ikke anmodet om nogen Offentliggørelse. Det er klart, at de Oplysninger, der indgaar, faar man dels gennem officielle Samtaler med de paagældende Ministre i Udlandet, eller hvem det nu er, dels gennem selskabelige Forbindelser; men de indberettes dog til Udenrigsministeriet, og er det kun, for at Ministeren og et Par Embedsmænd i Udenrigsministeriet kan sidde og læse dem og underholde sig med det, eller skal de gøre Nytte for Staten? Det er Spørgsmaalet. Til det første er der ingen Grund til, at Staten afholder Udgifter, men til det sidste kan det være vel motiveret. Offentliggørelse er der jo slet ikke Tale om.

Det er meget beklageligt, at den højtærede Minister ikke har nogen som helst Tillid til Diskretionspligten hos de 15

Mand, som bliver indsat i Udvalget angaaende denne Sag. De 16 er jo bundet ved Lov, og dem stoler altsaa Ministeren paa. Men maa vi saa ikke være fri for disse Henvisninger til, at Partiernes repræsenteret i Nævnet, for det har jo ikke Spor af Betydning, naar de 15, som sidder i Forsvarsudvalget, ikke ogsaa har Sæde i dette Nævn! Den ærede sidste Taler har jo fuldstændig Ret i, at det er Ministeren, som egentlig bilder Folk ind, at der er noget Mystik eller Sensation i Sagen. Nu siger Ministeren, at det er der ikke. Ja, men saa fjern da dette Indtryk af Mystik og Sensation ved at forelægge Sagen for de 15 Mand, saa er vi ude over det! Naar Ministeren ikke vil det, maa han finde sig i, at man deraf drager den Slutning, at han ikke ønsker, at de 15 skal blive bekendt med Indholdet af vedkommende Erklæring.

Veistrup: Det er ejendommeligt ved den Diskussion, vi har ført her, at man den ene Gang efter den anden er vendt tilbage til Forholdene under Krigen. Det gjorde den ærede Ordfører for de Konservative, og det gjorde den ærede Ordfører for Venstre. Det ærede Medlem, som talte paa de Konservatives Vegne, sagde: Vi bebrejder ikke den højtærede Udenrigsminister noget, vi beskylder ham slet ikke for, at han ikke var sparsommelig under Krigen, o. s. v. Men man forstod alligevel, at man anvender dette Forhold paa en saadan Maade i Agitationen, at det faar Udseende af, at der er brugt langt mere end i Virkeligheden nødvendigt. Jeg ved ikke, hvor mange af de tilstedeværende ærede Medlemmer, der var Medlemmer her Krigstiden igennem, men de, som erindrer Krigstidens Forhold, vil huske, hvorledes man den ene Gang efter den anden krævede mere Militærvæsen gennemført, og den ærede Ordfører for de Konservative vil sikkert erindre, hvorledes man her i Tinget paa et givet Tidspunkt krævede Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission for at faa fremskaffet større militære Forsyninger — det gik ikke stærkt nok, sagde man, og derfor var det nødvendigt at nedsætte en saadan Kommission — rent bortset fra, at det daværende ærede Medlem Hr. J. C. Christensen paa det Tidspunkt ønskede, at der skulde have været mobiliseret. Det er en ejendommelig Form for Agitation at anvende, og jeg synes, jeg har Lov til at sige, at det er en uhyre letbenet Agitation.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det er ikke rigtigt lykkedes mig at forstaa, hvor-